

друго лице, и не току-тъй, безъ причина. Той се водѣше съ доктора Соколова, познатъ отъ врѣме, като размирень духъ. Навѣрно, тия двама хора нѣщо ги съединяваше, но какво именно? Разумѣва се, не чиста работа. Отъ едно съображение на друго, Стефчовъ инстинктивно почувствува, че Огняновъ не е чуждъ на тайнственното приключение въ Петканчовата улица, което и сега оставяше за него една мистификация. И именно, по него врѣме и Огняновъ се яви въ града, и се започнх по силно мърдание на духоветѣ, на което той останж чуждъ. Кириакъ се рѣши да проникне въ мрачността на това дѣло, и се залови за тая работа съ всичкото упорство и страстность, които е способна да прѣдаде умразата на една зла и завистлива душа... Нови зловѣщи обстоятелства дойдохж Стефчову на помощъ въ подземната му борба съ Огнянова.

XX.

Безпокойства.

Бурни облаци се вияхж прочее надъ Огняновата глава. Но той почти нищо не подозираше. Шестмѣсечното му безбѣдно стояние въ Бѣла-Черква, бѣше усилило самоувѣренността му до безгрижностъ. Силно погълнхтъ отъ залиси съвсѣмъ отъ друго естество, нему малко врѣме му оставяше да мисли за тая дреболия — личната безопасностъ. Отъ всички чувства, страхътъ бѣше най-малко развитъ у него. Притурете при това и чувствата му къмъ Рада — свѣтлоцвѣтната призма, прѣзъ която гледаше свѣта.

Впрочемъ, той сега не бѣше съвсѣмъ спокоенъ, защото, като излѣзохж изъ кафенето, той каза на доктора:

— А какъ мислишъ? Въ Стефчовото заплашвание има ли нѣщо сериозно?

— Стефчовъ има зхбъ на тебе, и да можеше да ти стори зло, какъвто е мазникъ, щѣше да го направи до сега. Той не би се задоволилъ съ интриги.